

Мария.

Уплашихъ се, тате.

Асънь.

Че отъ какво?

Мария.

Палатътъ пълненъ съ войска, тате, стражата безпокойна, велможитъ мълчишкомъ тичатъ на горъ на доло...

Асънь (на себе-си).

Така скоро!... (на Мария) И не ти ли казахъ, зашто е това?

Мария (упорито гледа на татка си).

Казахъ ми, че нечакано се е дало повелѣние да има утръ тържество, и за това било туй смущение и безпокойство, но виждамъ азъ, че не е тъй...

Асънь.

Тържество!... (усмихва се съ въздъшка) Наистина, утръ ште имаме голямо тържество, Марийке.

Мария (опште по-упорито гледа на татка си).

Не ме плаши, тате! Ти си наскърбенъ и нажаленъ, — не виждамъ ли азъ? И чичу... Не, тате! тукъ има нѣшто, има лошево нѣшто...

Асънь.

Я, гледай, колко си безпокойна.

Мария.

И чичу, тате, и той излезе отъ тука съсъ сълзи на очи...

Асънь (стрѣснѣто).

Съсъ сълзи ли?

Мария.

Съсъ сълзи, тате! и тъй нажаленъ, тъй наскърбенъ, тъй